

HUIDAANDOENINGEN LEREN BEGRIJPEN

Caroline Markolin, Ph.D.

Er zijn veel speculaties over waarom onze huid plotseling geïrriteerd raakt en ziek wordt. Theorieën variëren van genetische aanleg, overgevoeligheid voor voedingsstoffen tot een slechte bloedsomloop en stress. Ongeacht welke theorie in zwang is, de conventionele dermatologie heeft geen idee als het gaat om vragen als: wat veroorzaakt het uitbreken van een huidziekte? Wat bepaalt de ernst en duur ervan? Waarom ontwikkelt de ene persoon eczeem, de andere psoriasis en nog weer een ander herpes? Waarom verschijnt de huiduitslag op dat deel van het lichaam? Waarom bevindt het zich aan de linkerkant in plaats van aan de rechterkant?

Dr. med. Ryke Geerd Hamer, de grondlegger van Germaanse Nieuwe Geneeskunde (GNM), is de eerste die het gedegen wetenschappelijk onderzoek leverde om de ware aard van ziekten, waaronder huidaandoeningen, te begrijpen. Door de medische dossiers, de persoonlijke geschiedenis en de hersenscans (computertomogram van de hersenen) van zijn patiënten te vergelijken en te analyseren, deed dr. Hamer de verrassende ontdekking dat iedere ziekte (kanker, hartaandoeningen, diabetes, MS, artritis, enz.) wordt veroorzaakt door een identificeerbaar type “conflictschok” (verlies, verlatenheid, eigenwaarde, enz.), dat samenhangt met hetzelfde gebied in de hersenen dat de ziekte aanstuurt. Ook stelde hij vast dat elke ziekte in twee fasen verloopt, mits het daarmee samenhangende conflict kan worden opgelost. De eerste, conflictactieve fase, wordt gekenmerkt door mentale en emotionele problemen, koude ledematen, weinig eetlust en slaapstoornissen. De tweede, helingsfase, vertoont typische symptomen als vermoeidheid, hoofdpijn, koorts, ontsteking of een pijnlijke zwelling.

De kern van de fundamentele ontdekkingen van Dr. Hamer is dat ziekten, zoals kanker, niet het resultaat zijn van een niet goed functionerend organisme, maar in plaats daarvan biologische speciaalprogramma's zijn die door de natuur al miljoenen jaren met succes worden uitgevoerd.

Gebaseerd op duizenden patiëntcasussen ontdekte Dr. Hamer dat een huidaandoening altijd verband houdt met een “scheidingsconflict” dat iemand ervaart alsof “mijn kind, mijn ouder, mijn partner, mijn vriend ... van mijn huid werd gerukt”. Uit de hersenscans bleek dat dit soort emotionele stress zonder uitzondering een impact heeft in de sensorische cortex, het deel van de hersenen dat zich tijdens de evolutie ontwikkelde in overeenstemming met het vormen van kuddes, roedels en gezinnen en het vermogen om de sociale en emotionele band uit te drukken via huidcontact.

De scheiding van een geliefde kan emotioneel erg pijnlijk zijn. In de natuur is de scheiding van het roedel, van een partner of een nakomeling biologisch gezien een noodsituatie. Vandaar dat er een biologisch speciaalprogramma is dat om het organisme ondersteunt bij het omgaan met deze traumatische gebeurtenis. Tijdens de conflictactieve stressfase verliest de opperhuid epidermale cellen, waardoor de gevoeligheid voor aanraking afneemt. Deze “sensorische verlamming” is een natuurlijke vorm van bescherming tegen verdere trauma's van deze soort. Als gevolg van het verlies van de epidermale cellen wordt de huid droog, ruw en kan gaan schilferen.

De oplossing van het conflict is het keerpunt. Samen met de heling die op psychologisch niveau plaatsvindt, begint de huid ook te genezen, door het zwerende gebied aan te vullen met nieuwe cellen en te herstellen. Tijdens dit herstelproces raakt de huid ontstoken, jeukt, er ontstaan blaasjes en het is gezwollen. Huidaandoeningen zoals eczeem, dermatitis, rosacea, netelroos of herpes zijn daarom positieve tekenen, die erop wijzen dat er een natuurlijk genezingsproces aan de gang is. Wanneer een aandoening zoals dermatitis “chronisch” wordt, betekent dit, in GNM-termen, dat de helingsfase niet kan worden voltooid vanwege voortdurende terugvallen in het conflict. De GNM-therapie richt zich daarom op het identificeren van de oorspronkelijke conflictsituatie en de triggers die het herstelproces onderbreken, wat de onderliggende reden is waarom de helingsfase steeds wordt verlengd. Het tweefasige patroon van alle ziekten geeft ons ook een beter begrip van psoriasis. Psoriasis, zo ontdekte Dr. Hamer, betekent altijd dat er sprake is van twee scheidingsconflicten. Het actieve conflict uit zich als een schilferige huid, het opgeloste conflict vertoont rode vlekken. Het resultaat is het bekende plaatje: zilverachtige schubben op een rood vlak.

Het aantal huidaandoeningen neemt toe, vooral bij kinderen. Kinderen krijgen vaak te maken met een scheidingsconflict als er een broertje of zusje wordt geboren, als moeder weer aan het werk gaat, als kinderen bang zijn dat de ouders uit elkaar gaan of als ze uit elkaar gaan. Zodra het kind in het reine komt met de nieuwe situatie ontwikkelt zich de dermatitis, meestal aan de binnenkant van de armen. Psychologisch weerspiegelt dit dat de scheiding werd ervaren als: “Ik kan je niet meer omhelzen!”, “Ik kan je niet langer vasthouden!”.

Dit brengt ons bij de vraag waarom een huidaandoening op een bepaald deel van het lichaam voorkomt. Dr. Hamer ontdekte nog een andere biologische regel, namelijk dat als een rechtshandige persoon een scheidingsconflict ervaart met betrekking tot een kind of zijn/haar moeder, de linkerkant van het lichaam zal zijn aangedaan; terwijl wanneer het conflict over een partner gaat (iedereen behalve de moeder of onze kinderen), de rechterkant zal reageren. Voor linkshandigen is het omgekeerd. Het Biologische Speciaalprogramma kan echter ook uitsluitend voorkomen op de plek waar de scheiding subjectief werd ervaren, bijvoorbeeld op de wang, op de buik of op welk deel van de huid dan ook waarvan we het gevoel hadden dat de geliefde daar “vanaf werd gerukt”.

Een andere significante natuurlijke reactie op het verlies van fysiek contact is een verminderd kortetermijngeheugen. We kennen dit fenomeen bij zoogdieren, b.v. katten, wanneer een moeder haar kittens, die bij haar zijn weggehaald, niet meer herkent. Wij mensen, die al miljoenen jaren onze leefomgeving delen met zoogdieren, reageren op precies dezelfde manier. De “vergeetachtigheid” tijdens de stress van een scheiding is ook biologisch zinvol omdat het het organisme op het mentale vlak helpt bij het omgaan met het emotionele leed. Wanneer onze kinderen deze “stoornis” hebben, wordt het Attention Deficit Disorder (ADD) genoemd, wanneer oudere “leden van het roedel” hun geheugen beginnen te verliezen, wordt dit de ziekte van Alzheimer genoemd. Een blik op onze moderne samenleving leert al snel waarom deze omstandigheden steeds vaker voorkomen.

De GNM is meer dan een exacte natuurwetenschap. De verstrekkende ontdekkingen van Dr. Hamer wijzen ons er op dat we zijn vergeten hoe te leven volgens onze biologische aard. Met dit bewustzijn kunnen we bewust “samenzijn” beoefenen en tegelijkertijd daadwerkelijke, preventieve geneeskunde beoefenen.

Bron: www.LearningGNM.com